

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci žalobce: **Ing. P. S.**, zast. JUDr. Ondřejem Tošnerem, Ph.D., advokátem se sídlem Praha 2, Slavíkova 1568/23, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Praha 1, Mariánské nám. 2, za účasti těchto osob zúčastněných na řízení: TROJA REAL a.s., se sídlem Praha 4 – Michle, Bítovská 1227/60, Občanské sdružení Dům Písečná 449/3, se sídlem Praha 8 – Trója, Písečná 449/3, Gekonika o.s., se sídlem Praha 8 – Trója, P., ing. M. S., K. L., bytem P. 8 – T., P., V. D., bytem P. 517 – Z., N., D. N., bytem P. 8 – T., P., J. H., bytem P. 8 – T., P., J. B., bytem P. 8 – T., P., J. Š., bytem P. 8 – T., P., ing. P. H., bytem P. 8 – T., P., K. B., bytem P. 8 – T., P., J. R., bytem P. 8 – T., P., A. S., bytem P. 8 – T., P., ing. T. S., bytem P. 8 – T., P., Společenství vlastníků P., se sídlem Praha 8 - Trója, P., v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2013 č. J. MHMP 1134180/2013

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání (a též odvolání dalších účastníků řízení) proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 8, odboru výstavby ze dne 12. 3. 2012 č. j. MCP8 057711/2011 ve věci dělení pozemků parc. č. x a x v k.ú. Trója. V žalobě předně namítl, že napadené rozhodnutí bylo vydáno osobami vyloučenými z rozhodování, což má za následek jeho rozpor s § 14 odst. 3 správního řádu. Žalobce v průběhu správního řízení namítl podjatost mj. všech pracovníků Magistrátu hl. m. Prahy, neboť se jedná o osoby podílející se na výkonu

pravomoci správního orgánu. Ředitel Magistrátu hl. m. Prahy sice usnesením ze dne 23. 9. 2013 zamítl námitku podjatosti ing. I. J., ředitelky odboru stavebního Magistrátu hl. m. Prahy, v řízení o odvolání, jež vyústilo ve vydání napadeného rozhodnutí, a ing. I. J. následně usnesením ze dne 24. 9. 2013 zamítla námitku podjatosti JUDr. V. K., JUDr. J. Č., ing. V. H., ing. J. C. a Bc. J. L., pracovníků odboru stavebního Magistrátu hl. m. Prahy, v době vydání napadeného rozhodnutí však obě tato usnesení nebyla pravomocná ani vykonatelná, a nenabyla tedy svých právních účinků. To znamená, že o vznesené námitce podjatosti nebylo řádně rozhodnuto. V územním řízení byly činy I. J., ředitelkou odboru stavebního Magistrátu hl. m. Prahy, jež i podepsala napadené rozhodnutí, a tuto věc vyřizoval i pracovník tohoto odboru Bc. J. L. Otázka nestrannosti těchto osob je tedy zásadní.

Žalobce v této souvislosti označil za nezákonné též usnesení ředitele Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 23. 9. 2013, č. j. S-MHMP 1099216/2013, neboť bylo vydáno osobou vyloučenou z rozhodování dané věci. I ve vztahu k řediteli Magistrátu hl. m. Prahy byla totiž vznesena námitka podjatosti s tím, že se jedná o osobu podílející se na pravomoci správního orgánu (v jeho případě se jednalo o pravomoc rozhodovat o námitce podjatosti). O této námitce nebylo v souladu se zákonem rozhodnuto a osoba, jejíž podjatost byla namítána (tj. ředitel Magistrátu hl. m. Prahy), věc projednala a vydala rozhodnutí o nevyločení jiné osoby (ředitelky odboru stavebního Magistrátu hl. m. Prahy), ačkoli o námitce podjatosti vůči ní vznesené nebylo dosud rozhodnuto. Rozhodování vyloučeným pracovníkem je závažnou procesní vadou, která je důvodem pro zrušení rozhodnutí. Žalobce dodal, že i ředitel Magistrátu hl. m. Prahy je osobou, na níž dopadá ustanovení § 14 správního řádu, neboť se podílí na pravomoci správního orgánu v daném správním řízení, konkrétně rozhoduje o vyloučení či nevyločení jemu podřízených pracovníků, čímž též může přímo ovlivnit výsledek daného správního řízení.

Žalobce považuje za nezákonné též usnesení ředitelky odboru stavebního Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 24. 9. 2013, č. j. MHMP 1093109/2013, neboť bylo vydáno osobou vyloučenou z rozhodování dané věci. Ředitel Magistrátu hl. m. Prahy sice usnesením ze dne 23. 9. 2013 zamítl námitku podjatosti ing. I. J., ředitelky odboru stavebního Magistrátu hl. m. Prahy, v řízení o odvolání, jež vyústilo ve vydání napadeného rozhodnutí, jmenovaná nicméně vydala usnesení ze dne 24. 9. 2013, č. j. MHMP 1093109/2013 v době, kdy usnesení o jejím nevyločení ze dne 23. 9. 2013 nebylo vykonatelné ani pravomocné, a nenabyla tedy svých právních účinků.

Co se týče namítaného důvodu podjatosti výše zmíněných osob, žalobce poukázal na to, že vlastníkem pozemku p. č. x k. ú. Trója, jehož dělení je předmětem tohoto řízení, je Hlavní město Praha. Dle odůvodnění rozhodnutí o dělení Hl. m. Praha hodlá uzavřít směnnou smlouvu ve vztahu k danému pozemku. Hl. m. Praha (tj. žadatel v tomto správním řízení) tak má přímý zájem na realizaci plnění dle této smlouvy, tj. i na dělení projednávaném v tomto správním řízení, které je předpokladem pro uzavření dané smlouvy mezi Hl. m. Prahou a třetí osobou. Pracovníci, kteří rozhodují v daném správním řízení (včetně ředitelky odboru stavebního), jsou zaměstnanci osoby - účastníka řízení, o jehož věci (zejména jeho pozemku) se v tomto správním řízení rozhoduje, a jsou vůči němu v poměru závislém, podřízeném. Povinnosti, jež vyplývají pracovníkům Magistrátu hl. m. Prahy z jejich pracovněprávních vztahů vůči zaměstnavateli (účastníku řízení, o jehož pozemcích se rozhoduje – Hl. m. Praze), zejm. povinnost plnit pokyny zaměstnavatele, zakládají jejich poměr k tomuto účastníku řízení, jež způsobuje pochybnost o jejich nepodjatosti, včetně zájmu na výsledku řízení, tj. vyloučení z rozhodování v této věci. Kromě toho zde není jen určitý vztah mezi správním orgánem (jeho pracovníky) a účastníkem, resp. jeho zástupcem, zde je dokonce správní orgán

sám zástupcem účastníka - žadatele, takže zde splývá osoba zástupce žadatele a osoba vydávající rozhodnutí ve věci.

Žalobce v této souvislosti označil za překonané závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. As 21/2004-67 a odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu z 22. 12. 2009, č. j. 1 As 79/2009-141, z něhož obsáhle citoval. Dále zmínil usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2012, č. j. 1 As 89/2010-119, ve kterém je mj. uvedeno, že k pochybám o nepodjatosti v případě „systémové“ podjatosti postačuje i nízká míra podezření, neboť tato situace je sama o sobě signálem ke zvýšené opatrnosti při posuzování vyloučení úředních osob, přičemž s ohledem na smysl a účel § 14 odst. 1 správního řádu je v pochybnostech třeba dát přednost vyloučení všech úředních osob příslušného správního orgánu z úkonů v řízení. V tomto rozhodnutí Nejvyšší správní soud připustil, že skuteností zakládající pochybnosti o nepodjatosti úředníka územního samosprávného celku může být za určitých okolností samotná povaha a podstata rozhodované věci, její kontroverznost či politický význam a s tím spojené zájmy. O tom, že se v daném případě jedná o případ s politickým významem a záměr kontroverzní, dle žalobce svědčí zejména snaha Hl. m. Prahy dosáhnout i proti vůli obyvatel dané lokality a vlastníků bytů v domech, jejichž okolí tvoří dělené pozemky, požadovaného dělení a realizovat směnu dělených pozemků. Kontroverznosti záměru potom nasvědčuje i množství námitek vznesených proti dělení daných pozemků, jakož i množství (celkem 25) odvolání proti územnímu rozhodnutí o dělení pozemků.

Žalobce dále namítl, že napadené rozhodnutí je (stejně jako rozhodnutí prvostupňové) nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů vzhledem k absenci řádného odůvodnění rozhodnutí, což způsobuje jeho rozpor s § 68 odst. 3, § 89 odst. 2 a § 50 odst. 3 a 4 správního řádu. Žalobce má za to, že žalovaný se nevypořádal se zásadními námitkami žalobce, které byly uvedeny v odvolání. Jedná se o tyto odvolací námitky:

- neurčitost a nevymahatelnost podmínky č. 3 výroku rozhodnutí
- neúplnost rozhodnutí (absence výrokem stanovené přílohy),
- absence nezbytných stanovisek dotčených orgánů,
- narušení stávající, kompozičně dotvořené, stabilizované a ucelené urbanistické struktury daného sídliště.

Tato vada je o to závažnější, že ani prvostupňový orgán se nezabýval věcnými námitkami, které odůvodňovaly nepřípustnost navrhovaného dělení, a relevantně se s nimi nevypořádal.

V další námitce označil žalobce dělení pozemků za nepřípustné, neboť by narušilo stávající, kompozičně dotvořenou, stabilizovanou a ucelenou urbanistickou strukturu daného sídliště. To podle něj zakládá rozpor napadeného rozhodnutí s cíli a úkoly územního plánování ve smyslu § 18 a 19 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“). Není pravdivé tvrzení úřadu, že by se námitky vztahující se k celkové koncepci sídliště a nové výstavby netýkaly předmětu tohoto řízení. Dělení pozemku totiž nelze oddělovat od účelu, pro který je prováděno. V daném případě je důvodem dělení pozemků jejich směna za účelem umožnění nové výstavby, což je výslovně uvedeno v odůvodnění územního rozhodnutí. Stavební úřad a následně i žalovaný proto porušili zákon, jestliže se nezabývali v řízení těmito otázkami spojenými s následným využitím dělením vzniklých pozemků, přestože na to bylo účastníky řízení v námitkách výslovně upozorňováno. V daném případě se jedná o ucelený

urbanistický soubor sídliště Písečná, jehož zástavba je tvořena solitérními stavbami bytových domů s definovanými odstupy od sebe navzájem. Sídlíště bylo navrženo jako jeden architektonicko-urbanistický celek, který je tvořen nejen stavbami, ale i na ně navazujícími prvky, jako jsou cesty (komunikace účelové), navržené do pravidelné a ucelené komunikační sítě umožňující průchod územím, jakož i zelené plochy vyplňující prostory mezi domy jako jejich obytný parter a vyvažující jejich výšku a objem. Jakékoli změny v této kompozici, ať již spočívající v redukci zelených ploch nebo zahušťování zástavby, jsou nepřípustné. Navrhované dělení pozemků uvedený urbanistický koncept zásadním způsobem narušuje. Území (sídlíště) je kompozičně dotvořeno, je stabilizováno a tvoří ucelený sídelní prvek. Není důvodu měnit v daném místě parcelaci pozemků.

Důvodem, proč bylo rozhodování o dělení pozemků svěřeno stavebním úřadům, je, aby nedocházelo k dělení pozemků způsobem, který by předurčil jejich budoucí využití tak, že by toto bylo v rozporu s požadavky stavebního zákona a jeho prováděcích předpisů na využívání území, zejména na ochranu jeho urbanistických a architektonických hodnot. Proto musí stavební úřad zkoumat, zda oddělené pozemky na rohu ulic Čimická a Písečná umožňují realizovat jejich zástavbu. Tím, že se stavební úřad uvedeným nikterak nezabýval, porušil zejména § 90 stavebního zákona, který mu toto příkazuje. Tuto vadu neodstranil ani žalovaný, který se zabýval pouze otázkou narušení (kácení) dřevin (zeleně), nikoli narušením struktury území - nepřípustností zahušťování zástavby. Územní rozhodnutí tak bylo vydáno v rozporu s § 90 odst. 1 písm. b), c) a d) stavebního zákona a § 20 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb.

Žalobce rovněž namítl, že územní rozhodnutí je neurčité, neúplné a nevymahatelné, což zakládá jeho rozpor s § 68 odst. 2 správního řádu. Stavební úřad zamítl námitku týkající se zrušení stávající pěší komunikace s tím, že této námitce má být vyhověno v podmínce č. 3 rozhodnutí. Tak tomu ovšem reálně není. V podmínce č. 3 je sice skutečně uložena povinnost vybudovat na odděleném pozemku komunikaci náhradou za zrušenou, avšak tato podmínka je zcela nevymahatelná. Není totiž zejména uvedeno, v jaké lhůtě (do kdy) by měla být komunikace vybudována, tj. se jedná o podmínku zcela nevymahatelnou. Navíc nelze na nově odděleném pozemku zajistit vybudování komunikace splňující současně platné předpisy pro pojezd vozidel záchranných složek, neboť šířka pozemku p. č. x je jen cca 2,5 m, což je nedostatečné. Z hlediska námitky týkající se úbytku zeleně úřad uvedl, že v případě likvidace a úbytku zeleně při posunu pěší komunikace „bude zeleň nahrazena v odpovídajícím rozsahu“. Stavební úřad však nestanovil žádnou podmínku, kterou by toto bylo zabezpečeno. Navíc náhrada zeleně není možná, když zbývající část plochy ve vlastnictví společnosti Trója Real má být zastavěna. Dle podmínky č. 1 výroku územního rozhodnutí je grafickou přílohou tohoto rozhodnutí geometrický plán č. 1893-17/2010. Tento geometrický plán, jež má být dle jeho výroku přílohou rozhodnutí, však žalobci s rozhodnutím doručen nebyl (bylo doručováno pouze rozhodnutí bez uvedené přílohy, a to i na úřední desce). Na žádost o doručení celého územního rozhodnutí nebylo žalovaným reagováno.

Žalobce následně uvedl, že rozhodnutími vydanými v daném řízení byl zkrácen na svém vlastnickém, ústavně zaručeném právu k bytu v budově stojící na pozemku p. č. x v k. ú. Trója (včetně jeho vlastnického práva ke společným částem tohoto domu a k tomuto pozemku, jichž je žalobce spoluvlastníkem). Toto jeho právo bylo dotčeno zejména tím, že navrhovaným dělením pozemků podmíněná nová výstavba by zcela narušila stávající uspořádání území v bezprostřední blízkosti domu, v němž má žalobce výše uvedený byt. Tato změna by vyvolala narušení kvality a hodnoty prostředí a stávající pohodu bydlení v bytě žalobce, a to z hledisek urbanisticko - architektonických, dopravních i z hledisek ochrany

životního prostředí. Postupem žalovaného, který se řádně nevypořádal s jeho odvolacími námitkami, byl žalobce též zkrácen na svých procesních právech účastníka řízení.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě uvedl k námitce podjatosti úředních osob, že dne 23. 9. 2013 vydal ředitel Magistrátu hl. m. Prahy Ing. M. T. usnesení č. j. S-MHMP 1099216/2013, kterým rozhodl o nepodjatosti tehdejší ředitelky odboru stavebního MHMP Ing. I. J. (vypraveno 27. 9. 2013), následně dne 24. 9. 2013 vydala Ing. I. J. usnesení č. j. MHMP 1093109/2013, kterým rozhodla o nepodjatosti určených úředních osob odboru stavebního MHMP. K tvrzení žalobce, že nebyl dodržen postup stanovený v § 14 odst. 3 správního řádu, žalovaný uvedl, že žalobce necitoval toto ustanovení celé, jelikož vynechal začátek věty druhé tohoto ustanovení, ve kterém je uvedeno: *„Do doby, než představený posoudí, zda je úřední osoba vyloučena, a provede potřebné úkony, může tato osoba provádět jen takové úkony, které nesnesou odkladu. Dle názoru žalovaného se nelze ztotožnit s tvrzením žalobce, že se jedná o osoby vyloučené z projednávání, a tudíž měly být vykonávány pouze úkony, které nesnesou odkladu, jelikož toto platí pouze v případě, že by nebylo vyhotoveno usnesení o nevyloučení úředních osob ze strany jejich přímého nadřízeného. Obě usnesení byla v době vydání napadeného rozhodnutí vydána, a proto jeho vydání nic nebránilo. Podle § 76 odst. 5 správního řádu se proti usnesení může odvolat účastník, jemuž se usnesení oznamuje. Odvolání proti usnesení nemá odkladný účinek. Vzhledem k tomu, že odvolání nemá odkladný účinek, má žalovaný za to, že v okamžiku, kdy se odpovědné úřední osoby dozví, že bylo o jejich nepodjatosti rozhodnuto, mohou v souladu s § 14 odst. 3 správního řádu okamžitě provádět úkony ve věci, tedy i vydat konečné rozhodnutí a není třeba vyčkávat na doručení všem účastníkům řízení, nebo dokonce do doby, než usnesení o nepodjatosti nabude právní moci.*

Žalovaný dále poukázal na to, že v usnesení ze dne 20. 10. 2012, č. j. 1 As 89/2010-119 dospěl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu k závěru, že v případech, kdy rozhoduje úředník územního samosprávného celku ve věci, která se přímo nebo nepřímo týká tohoto celku, není a priori vyloučen z rozhodování pro svoji „systémovou podjatost“, avšak je u něho dáno „systémové riziko podjatosti“, kvůli němuž je třeba otázku jeho případné podjatosti posuzovat se zvýšenou opatrností oproti věcem, které se zájmů územního samosprávného celku nijak nedotýkají. K vyslovení podjatosti tedy nepostačuje systémová podjatost, jelikož by se jednalo o vyloučení a priori. Aby byly v takových případech dány pochybnosti o podjatosti konkrétního úředníka, musela by přistoupit ještě další skutečnost, např. důvodná obava z ovlivňování úředníka ze strany jeho zaměstnavatele v konkrétním případě.

K námitce že dělení pozemků je nepřipustné, neboť by narušilo stávající kompozičně dotvořenou, stabilizovanou a ucelenou urbanistickou strukturu daného sídliště, žalovaný uvedl, že předmětem správního řízení je pouze dělení pozemků; řízení neřeší případnou další výstavbu na těchto pozemcích. Žalobce sice tvrdí, že sídliště je kompozičně dotvořeno, ale podle platného územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy se předmětné pozemky nalézají ve funkční ploše OB - čistě obytné. Z uvedeného je zřejmé, že určitá výstavba je na předmětných pozemcích možná, přičemž je věcí majitele pozemku, jak se následně rozhodne svůj pozemek využít. Platí ovšem, že žadatel musí podat konkrétní žádost, kterou bude posuzovat stavební úřad v souladu s platnými právními předpisy.

K námitce nevymahatelnosti podmínky č. 3 územního rozhodnutí žalovaný uvedl, že v průběhu prvostupňového řízení účastníci řízení požadovali zachování stávající propojující komunikace v severní části pozemku parc. č. x v k.ú. Trója, přičemž této námitce bylo

vyhověno podmínkou č. 3 rozhodnutí stavebního úřadu s tím, že rušená propojující cesta bude nahrazena novou komunikací na pozemku parc. č. x. Zde se stavební úřad ztotožnil se stanoviskem Útvaru rozvoje hl. m. Prahy, že žadatel navrhl přemístění pěší cesty ze stávajícího umístění do nové polohy za účelem lepšího využití prostranství, přičemž změna polohy stávající cesty není v rozporu s územním plánem, s urbanistickými ani provozními vztahy v místě. K žalobní námitce, že nebyla řádně vypořádána námitka týkající se úbytku zeleně, žalovaný uvedl, že v této fázi nelze určit, zda k úbytku zeleně dojde, jelikož v tuto chvíli není zřejmé, zda nějaký budoucí záměr na výstavbu bude vůbec realizován, nebo případně v jaké podobě bude realizován. I tuto otázku bude nutné vyřešit až v případném navazujícím řízení. K námitce nedoručení geometrického plánu č. 1893-17/2010 žalovaný uvedl, že účastníci řízení měli možnost seznámit se s dokumentací včetně grafické přílohy k rozhodnutí v průběhu územního řízení. Výkresová část je součástí spisu a bylo tedy možné do ní v průběhu územního řízení nahlížet; rovněž byla k dispozici spolu s výkladem při ústním jednání. Grafickou přílohu ověřenou stavebním úřadem předá podle § 92 odst. 4 stavebního zákona stavební úřad po dni nabytí právní moci rozhodnutí žadateli, účastníkům řízení podle stavebního zákona grafická příloha nenáleží.

Obchodní společnost TROJA REAL a.s., jako osoba zúčastněná na řízení v písemném vyjádření k věci samé popřela aktivní legitimaci žalobce k podání žaloby. Poukázala na to, že předmětem správních rozhodnutí je pouze dělení pozemku. Rozhodnutí tak nemají jiný normativní dopad, než je rozdělení předmětné nemovitosti. V důsledku dělení pozemku nemůže být žádným způsobem dotčeno vlastnického právo žalobce k vedlejší nemovitosti. Stejně tak nemůže být vlastnické právo žalobce dotčeno případnou směnou pozemků, která je důvodem dělení pozemku, když v důsledku směny dojde pouze k výměně vlastnických práv subjektů účastnících se směnného vztahu.

Žalobce argumentuje zcela účelově, když tvrdí, že jeho vlastnické právo bude dotčeno případnou výstavbou realizovanou ze strany TROJA REAL a.s. Tím v podstatě připouští, že k dotčení jeho práv dojde až v důsledku této výstavby, nikoliv však v důsledku dělení pozemku. Argumenty žalobce o nezákonnosti a škodlivosti plánované výstavby nemají význam pro územní řízení o dělení pozemku, neboť tyto argumenty se tohoto řízení netýkají. Na tomto místě společnost TROJA REAL a.s., odkázala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2004, č. j. A 4/2003 – 53, ve kterém se uvádí, že *„Při rozhodování o rozdělení pozemku nelze při zkoumání souladu se závazným územním plánem vycházet ze spekulací o budoucím využití částí pozemku jeho vlastníky.“*

Společnost TROJA REAL a.s., je toho názoru, že žalovaný se s veškerými námitkami ze strany žalobce v napadeném rozhodnutí vypořádal a tyto dostatečně odůvodnil. I pokud by však byly v postupu žalovaného shledány určité vady, nejedná se o vady, které by mohly ohrozit zákonnost napadeného rozhodnutí. Otázka řešení zabezpečení zeleně a případné náhradní výsadby není otázkou, která je či by měla být předmětem územního řízení o dělení pozemků. Tyto otázky řeší speciální řízení podle ustanovení zákona o ochraně přírody a krajiny, zejména dle ustanovení § 8 tohoto zákona. Toho si byl ostatně správní orgán vědom. V prvostupňovém rozhodnutí se mimo jiné uvádí, že *„případné kácení stromů však bude řešit v samostatném řízení odbor životního prostředí ÚMČ Praha 8“*. Po úřadu nelze požadovat, aby na otázky ochrany životního prostředí, které nespádají do územního řízení o dělení pozemku, stanovil závazné odpovědi. K žalobní námitce, že prvostupňové rozhodnutí v podmínce č. 3 neurčuje lhůtu ke splnění, společnost TROJA REAL a.s., uvedla, že žalobce zaměňuje povinnosti ve vztahu k výrokové části dle § 68 odst. 2 správního řádu a uložení podmínek. Z § 68 odst. 2 správního řádu neplyne povinnost stanovit lhůtu ke splnění

podmínky. Rozhodnutí nabývá účinků podle § 74 odst. 3 správního řádu, neboť nelze uvažovat o výkonu rozhodnutí v širším slova smyslu, když obsahem výrokové části je toliko „dělení pozemků.“ Rozhodnutí o dělení pozemků je proto účinné právní mocí, a to na základě § 74 odst. 3 správního řádu. Příkaz stanovený v podmínce č. 3 je proto možné vykonat od právní moci rozhodnutí.

Dle společnosti TROJA REAL a.s., z žádného ustanovení platných právních předpisů neplyne, že každému z účastníků musí být spolu se stejnopisem vydaného rozhodnutí doručena i grafická příloha. Povinnost doručit ověřenou grafickou přílohu stavební zákon stanoví za prvé pouze ve vztahu k žadateli, za druhé tato povinnost vzniká až po nabytí právní moci územního rozhodnutí. Požadavek žalobce na doručení přílohy rozhodnutí v podobě geometrického plánu tedy nemá oporu v zákoně.

Žalobcova námitka, že dělení pozemků je nepřipustné s ohledem na stávající urbanistickou strukturu sídliště, s územním řízením o dělení pozemku nesouvisí. Pokud by bylo ze strany správních orgánů postupováno tak, jak navrhuje žalobce, tedy pokud by byl zkoumán soulad stavby se zákonem, ztratila by řízení týkající se umístění stavby a udělení stavebního povolení své opodstatnění v zákonné úpravě. Žalobce tímto žalobním důvodem spekuluje o budoucím využití dotčených nemovitostí, a uplatňuje tak argumenty, které přesahují zákonem daný rozsah řízení o dělení pozemků.

Společnost TROJA REAL a.s., ve svém vyjádření dále poukázala na to, že žalobce neuplatnil žádné námitky v řízení v prvním stupni, ale námitky vznesl až v rámci odvolání proti rozhodnutí prvního stupně, tj. až po naplnění koncentrace řízení stanovené v první větě § 89 odst. 1 stavebního zákona ve znění *„Závazná stanoviska, která mohou dotčené orgány uplatňovat podle § 4 odst. 4, a námitky účastníků řízení musí být uplatněny nejpozději při ústním jednání.... jinak se k nim nepřihlíží.“* Promarnění této procesní možnosti nemůže žalobce obcházet odvoláním, potažmo správní žalobou.

K žalobní námitce, že napadené rozhodnutí bylo vydáno osobami vyloučenými z rozhodování, společnost TROJA REAL a.s., uvedla, že okamžik doručení usnesení o zamítnutí námitek podjatosti je nerozhodný, neboť i pokud by tato usnesení byla doručena žalobci přede dnem vydání napadeného rozhodnutí a žalobce by se proti oběma usnesením odvolal, nemělo by podané odvolání žádný dopad na vydání napadeného rozhodnutí. Oběma usneseními bylo jednoznačně rozhodnuto, že namítané úřední osoby podjaté nejsou, a jedná se tudíž o deklaraci existujícího stavu. Den doručení těchto usnesení nemůže na tomto stavu nic změnit. Pokud zde stav podjatosti není, bylo by absurdní rušit napadené rozhodnutí jen proto, že usnesení o zamítnutí námitek podjatosti nebyla doručena dříve. Za rozhodný je nutno považovat okamžik, kdy se úřední osoba, proti které byla námitka podjatosti vznesena, dozvěděla o rozhodnutí nadřízeného.

Ze žalobcem citovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2012, č. j. 1 As 89/2010-119 vyplývá, že vztah k územně samosprávnému celku bez dalšího nenaplnuje znaky podjatosti, nýbrž je pouze signálem ke zvýšené opatrnosti. I nadále však musí být dána existence specifických okolností, slovy judikátu *„poměrně nízká míra podezření“*, které podjatost vyvolávají. Žalobce však nepředkládá žádné konkrétní okolnosti, které by přinejmenším poukazovaly na závažné důvody podezření ve smyslu výše uvedeného judikátu. Žalobce přehlíží, že se v dané věci jedná o směnu pozemků drobného rozsahu (160 m²), u nichž lze těžko předpokládat, že by byly na úrovni Magistrátu (tj. na úrovni vyšší než městské části Prahy 8) vyvíjeny významné politické tlaky zpochybňující

nestrannost rozhodujících úředních osob. Uvedené platí tím spíše, že se nejedná o rozsáhlý projekt celoměstského charakteru (jakým je např. stavba významné komunikace apod.), na kterém by byl znatelný politický zájem, ale pouze o zanedbatelné rozdělení pozemků. Hlavní město Praha následně smění parcelu malého rozsahu za parcelu srovnatelného rozsahu. V takovém případě nejsou dány objektivní okolnosti, které by nasvědčovaly tomu, že je alespoň nízká míra podezření a pochybností o nestrannosti příslušných úředních osob.

Ostatní osoby zúčastněné na řízení, které uplatnily své právo písemně se vyjádřit k věci samé, mají shodně jako žalobce za to, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem, a ztotožňují se s jím uplatněnými námitkami. Také ony označují dělení předmětných pozemků za nepřipustné, protože by podle nich narušilo stávající kompozičně dotvořenou, stabilizovanou a ucelenou urbanistickou strukturu daného sídliště.

Soud ze správního spisu zjistil, že žádost o vydání rozhodnutí o dělení pozemků parc. č. x a x v k.ú. Trója podalo dne 11. 3. 2011 u Úřadu městské části Praha 8, odboru výstavby (dále jen “stavební úřad”) Hl. m. Praha, zastoupené odborem evidence, správy a využití majetku Magistrátu hl. m. Prahy spolu se společností TROJA REAL a.s. V žádosti je jako důvod dělení pozemků uvedeno, že předmětné pozemky se dělí z důvodu majetkoprávního vypořádání směnnou smlouvou mezi oběma žadateli, přičemž je odkazováno na zpracovaný geometrický plán č. 1893-17/2010, který řeší přesun současné cesty pro pěší (nově označené jako parc. č. x) k jižnímu okraji pozemku parc. č. x. Nově přesunutá cesta je označena jako pozemek parc. č. x. Tímto přesunem, resp. směnou pozemků má následně dojít k faktickému sloučení pozemků parc. č. x, x a x, na kterých plánuje společnost TROJA REAL a.s., výstavbu bytových domů.

Z geometrického plánu č. 1893-17/2010 plyne, že podstata požadovaného dělení předmětných pozemků spočívá v „oddělení“ dosavadní části pozemku parc. č. x (tento pozemek je ve vlastnictví Hl. m. Prahy), na které se nyní nachází cesta pro pěší. Jedná se o cestu procházející podél jižní hranice pozemku parc. č. x, který je ve vlastnictví společnosti TROJA REAL a.s. Oddělením této části pozemku parc. č. x o výměře 160 m² by měl dle zamýšleného dělení vzniknout pozemek parc. č. x o stejné výměře. Zároveň by mělo dojít k rozdělení pozemku parc. č. x o výměře 501 m² ve vlastnictví společnosti TROJA REAL a.s., na dva pozemky, a sice na pozemek parc. č. x o výměře 341 m² a dále na pozemek parc. č. x o výměře 160 m². Dělením nově vzniklé pozemky parc. č. x a x by tedy měly mít shodnou výměru a mohly by být následně směněny mezi žadateli, čímž by došlo k tomu, že by se společnost TROJA REAL a.s., stala vlastníkem tří sousedních pozemků parc. č. x, x a x.

Stavební úřad oznámením ze dne 7. 4. 2011 oznámil zahájení územního řízení o dělení předmětných pozemků a zároveň nařídil ústní jednání na 12. 5. 2011 v 9,00 hod. V oznámení poučil účastníky řízení a dotčené orgány o tom, že závazná stanoviska dotčených orgánů, námitky účastníků řízení a připomínky veřejnosti musí být uplatněny nejpozději při veřejném ústním jednání, jinak se k nim nepřihlíží. Nařízeného ústního jednání se kromě žadatelů účastnila celá řada osob, které nyní v soudním řízení vystupují jako osoby zúčastněné na řízení. Tyto osoby uplatnily při ústním jednání řadu námitek. Žalobce se nicméně ústního jednání stavebního úřadu ve věci samé nezúčastnil a žádné námitky proti dělení pozemků do dne konání veřejného ústního jednání neuplatnil. Své námitky poprvé uplatnil až v odvolání, které podal proti prvostupňovému rozhodnutí ze dne 12. 3. 2012, jímž stavební úřad rozhodl o dělení předmětných pozemků, stanovil podmínky pro jejich dělení a rozhodl o včas uplatněných námitkách účastníků řízení.

V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 14 odst. 1 správního řádu každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen "úřední osoba"), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.

Podle § 14 odst. 2 správního řádu účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení (dále jen "představený").

Podle § 77 odst. 1 písm. d) stavebního zákona ve znění účinném v rozhodném znění územním rozhodnutím je rozhodnutí o dělení nebo scelování pozemků.

Podle § 82 odst. 1 stavebního zákona rozhodnutí o dělení nebo scelování pozemků stanoví podmínky pro nové rozdělení nebo scelení pozemků.

Podle § 85 odst. 1 stavebního zákona účastníky územního řízení jsou

- a) žadatel,
- b) obec, na jejímž území má být požadovaný záměr uskutečněn.

Podle § 85 odst. 2 stavebního zákona účastníky územního řízení dále jsou

- a) vlastník pozemku nebo stavby, na kterých má být požadovaný záměr uskutečněn, není-li sám žadatelem, nebo ten, kdo má jiné věcné právo k tomuto pozemku nebo stavbě, nejde-li o případ uvedený v písmenu d),
- b) osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno,
- c) osoby, o kterých tak stanoví zvláštní právní předpis,
- d) společenství vlastníků jednotek podle zvláštního právního předpisu; v případě, že společenství vlastníků jednotek podle zvláštního právního předpisu nemá právní subjektivitu, vlastník, jehož spoluvlastnický podíl na společných částech domu činí více než jednu polovinu.

Podle § 87 odst. 1 stavebního zákona stavební úřad oznámí zahájení územního řízení a k projednání žádosti nařídí veřejné ústní jednání, je-li to účelné, spojí jej s ohledáním na místě; konání veřejného ústního jednání oznámí nejméně 15 dnů předem. Je-li v území vydán územní nebo regulační plán, doručuje se oznámení o zahájení územního řízení účastníkům řízení uvedeným v § 85 odst. 1 a dotčeným orgánům jednotlivě, účastníkům řízení uvedeným v § 85 odst. 2 veřejnou vyhláškou.

Podle § 89 odst. 1 stavebního zákona závazná stanoviska dotčených orgánů, námitky účastníků řízení a připomínky veřejnosti musí být uplatněny nejpozději při veřejném ústním jednání, jinak se k nim nepřihlíží. Účastníci řízení musí být na tuto skutečnost upozorněni.

Podle § 92 odst. 4 stavebního zákona po dni nabytí právní moci územního rozhodnutí stavební úřad předá žadateli jedno vyhotovení územního rozhodnutí opatřené záznamem o účinnosti spolu s ověřenou grafickou přílohou v měřítku katastrální mapy; územní

rozhodnutí opatřené záznamem o účinnosti zašle také obci, pokud není stavebním úřadem, a popřípadě speciálnímu stavebnímu úřadu, který povede stavební řízení.

Podle § 65 odst. 1 s.ř.s. kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Podle § 65 odst. 2 s.ř.s. žalobu proti rozhodnutí správního orgánu může podat i účastník řízení před správním orgánem, který není k žalobě oprávněn podle odstavce 1, tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí.

Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Předně je třeba uvést, že soud se zcela ztotožnil s názorem společnosti TROJA REAL a.s., že *žalobce v projednávané věci postrádá aktivní věcnou legitimaci*, což samo o sobě brání tomu, aby soud jeho žalobě vyhověl.

Shora citované ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. pod nadpisem „Žalobní legitimace“ vymezuje okruh tvrzení, která musí žalobce uplatnit, aby jeho procesní úkon (žaloba) měl zamýšlené účinky, tj. dal vzniku příslušnému procesněprávnímu vztahu a vedl soud k vydání rozhodnutí směřujícího k ochraně veřejného subjektivního práva. V průběhu řízení je ale nutno zkoumat, zda žalobce tvrzenou aktivní věcnou legitimaci k podání žaloby skutečně měl, resp. zda žalovaný správní orgán vydáním rozhodnutí, proti němuž žaloba směřuje, skutečně zkrátil žalobce na jeho veřejných subjektivních právech. V tomto smyslu je třeba institut aktivní legitimace chápat v tradičním pojetí jako *oprávnění vyplývající z hmotného práva*; má ji ten z účastníků, komu svědčí subjektivní právo nebo povinnost, o něž se v řízení jedná (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Aps 6/2007 – 247 ze dne 16. 12. 2008 či jeho usnesení č. j. 7 Ans 5/2008 – 164 ze dne 21. 9. 2010).

V usnesení č. j. 6 A 25/2002 – 42 ze dne 23. 3. 2005 rozšířený senát Nejvyššího správního soudu dovodil, že ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. nelze vykládat doslovným jazykovým výkladem, ale podle jeho smyslu a účelu. *Žalobní legitimace podle tohoto ustanovení musí být dána pro všechny případy, kdy je dotčena právní sféra žalobce, tj. kdy se jednostranný úkon správního orgánu, vztahující se ke konkrétní věci a konkrétním adresátům, závazně a autoritativně dotýká jejich právní sféry.*

V souzené věci se však napadené rozhodnutí právní sféry žalobce nijak nedotýká. Předmětem územního řízení, jež vyústilo ve vydání napadeného rozhodnutí, je dělení dvou výše uvedených pozemků, z nichž jeden je ve vlastnictví Hl. m. Prahy a druhý ve vlastnictví společnosti TROJA REAL a.s. *Rozdělením těchto pozemků nemůže být žádným způsobem dotčeno vlastnické právo žalobce k bytu č. x v domě č.p. x stojícím na pozemku parc. č. x v k. ú. Trója, ani jeho spoluvlastnické právo ke společným částem tohoto domu a k uvedenému pozemku.* Stejně tak nemůže být toto vlastnické právo žalobce dotčeno ani případnou směnou pozemků nově vzniklých dělením, protože v důsledku této směny dojde pouze k výměně vlastnických práv dosavadních vlastníků pozemků, mezi něž žalobce nepatří.

K argumentaci žalobce, že jeho vlastnické právo bylo dotčeno zejména tím, že navrhovaným dělením pozemků podmíněná nová výstavba by zcela narušila stávající uspořádání území v bezprostřední blízkosti domu č.p. x, v němž má žalobce byt, neboť by došlo k narušení kvality a hodnoty prostředí a stávající pohody bydlení v bytě žalobce, a to z hledisek urbanisticko - architektonických, dopravních i z hledisek ochrany životního prostředí, soud uvádí, že žalobce všechny tyto negativní následky spojuje až s následnou výstavbou, k níž podle něj v budoucnu po směně rozdělených pozemků dojde. Na tomto místě nelze než zopakovat, že předmětem napadeného rozhodnutí je „toliko“ dělení dvou výše uvedených pozemků. *Nejedná se o rozhodnutí, které by kohokoliv opravňovalo k realizaci výstavby v daném místě, takže s ním ani nelze spojovat údajnou újmu, která by žalobci takovou budoucí výstavbou v dané lokalitě vznikla.* Za situace, kdy není jisté, zda k nějaké výstavbě v dané lokalitě vůbec dojde a kdy o charakteru této výstavby není nic bližšího známo, považuje soud tvrzení žalobce o narušení stávajícího uspořádání území, narušení kvality a hodnoty prostředí a stávající pohody bydlení za předčasné a ryze spekulativní. Takové tvrzení by mělo své opodstatnění v rámci řízení o umístění a povolení konkrétní stavby, nikoliv v řízení o dělení pozemku.

Z výše popsaných důvodů je nutno dojít k závěru, že žalobce není osobou, jejíž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich by mohlo být územním rozhodnutím o dělení pozemků *přímo dotčeno*. Rozhodnutí o dělení předmětných pozemků se vlastnického práva žalobce nedotýká vůbec, tím méně přímo. To ovšem znamená, že žalobci z *materiálního hlediska nepřísluší postavení účastníka územního řízení podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona*. Pokud s ním žalovaný jednal jako s účastníkem daného územního řízení a zabýval se věcně jeho odvoláním, činil tak v rozporu se zákonem. Okruh účastníků územního řízení je taxativně vymezen ustanovením § 85 stavebního zákona; účastenství žalobce v územním řízení o dělení pozemků nemohlo být založeno pouze tím, že ho za účastníka řízení neprávem považoval žalovaný. Protože žalobci postavení účastníka daného územního řízení podle zákona nenáleželo, nemůže být ani nositelem procesních práv, která zákon přiznává účastníkům řízení, z čehož plyne, že na těchto právech nemohl být postupem správního orgánu v řízení (ať již stavebního úřadu či žalovaného jakožto odvolacího orgánu) zkrácen. Žalobce proto nemůže s úspěchem namítat porušení svých domnělých procesních práv (práva na vypořádání odvolacích námitek, práva na doručení úplného rozhodnutí stavebního úřadu včetně přílohy – geometrického plánu aj.), a nemůže namítat ani podjatost úřední osoby bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu, neboť veškerá tato práva náleží výlučně účastníkům řízení, mezi něž žalobce nepatří. Soud k tomu dodává, že z téhož důvodu je vyloučena i aktivní legitimace žalobce podle § 65 odst. 2 s.ř.s., jejíž podstatou je tvrzení o zkrácení na (procesních) právech postupem, protože i ta svědčí rovněž pouze účastníkům řízení před správním orgánem.

Zjištěný nedostatek aktivní věcné legitimace na straně žalobce je zásadním důvodem, pro který soud žalobu zamítl, aniž by se detailně zabýval tím, zda se žalovaný, resp. též stavební úřad, dopustil žalobcem vytýkaných pochybení. Nejedná se však o důvod jediný. Dalším důvodem, pro který nelze vyhovět námitkám žalobce, je skutečnost, že žalobce prokazatelně zmeškal zákonem stanovenou lhůtu k uplatnění námitek v územním řízení.

Zásada koncentrace je jednou ze základních procesních zásad, která se uplatňuje různou měrou v soudním řízení i správním řízení v širším slova smyslu. Racionální podstata této zásady spočívá především v zájmu na rychlosti a hospodárnosti řízení a také v ochraně třetích osob spoléhajících v nezměnitelnost určitého právního stavu (viz rozsudek Nejvyššího

správního soudu ze dne 18. 12. 2008 č. j. 1 Ao 4/2008 – 110). Pro stavební zákon a jím upravená řízení a postupy je typické, že je do něho promítnuta zásada koncentrace v různých podobách. Stavební zákon je postaven v zásadě na dvou typech koncentrace, totiž na koncentraci časové a koncentraci věcné.

Věcná koncentrace spočívá v omezení okruhu námitek, které jsou v daném řízení přípustné, což je opodstatněno odlišným předmětem jednotlivých řízení a postupů dle stavebního zákona. Zároveň tyto postupy a řízení spolu věcně souvisejí, chronologicky na sebe navazují a jsou závazné pro navazující postupy a řízení dle stavebního zákona. Příkladem věcné koncentrace je úprava, podle které se v rámci řízení o zásadách územního rozvoje nepřihlíží k námitkám a připomínkám ve věcech, o nichž bylo rozhodnuto při schválení politiky územního rozvoje (§ 39 odst. 3 stavebního zákona). V územním řízení nelze uplatnit námitky k věcem, o kterých bylo rozhodnuto při vydání územního nebo regulačního plánu (§ 89 odst. 2), zatímco ve stavebním řízení se nepřihlíží k námitkám, které byly nebo mohly být uplatněny při územním řízení, při pořizování regulačního plánu nebo při vydání územního opatření o stavební uzávěře anebo územního opatření o asanaci území (§ 114 odst. 2 stavebního zákona). Naproti tomu koncentrace časová spočívá ve stanovení okamžiku, do něhož musí být námitka uplatněna, přičemž k později uplatněným námitkám se nepřihlíží. V územním řízení je časová koncentrace pro vznesení námitek a připomínek obsažena v § 89 odst. 1 stavebního zákona, podle něhož závazná stanoviska dotčených orgánů, námitky účastníků řízení a připomínky veřejnosti musí být uplatněny *nejpozději při veřejném ústním jednání, jinak se k nim nepřihlíží*. Účastníci řízení musí být na tuto skutečnost upozorněni.

Veřejné ústní jednání se v projednávané věci konalo dne 12. 5. 2011. Stavební úřad dostal své povinnosti a v oznámení ze dne 7. 4. 2011 o zahájení územního řízení o dělení předmětných pozemků a nařízení ústního jednání poučil účastníky řízení a dotčené orgány v souladu s dikcí § 89 odst. 1 stavebního zákona o tom, že závazná stanoviska dotčených orgánů, námitky účastníků řízení a připomínky veřejnosti musí být uplatněny *nejpozději při veřejném ústním jednání, jinak se k nim nepřihlíží*. Podle prezenčních listin tvořících přílohu protokolu o průběhu veřejného ústního jednání ze dne 12. 5. 2011 se tohoto jednání kromě žadatelů zúčastnila celá řada osob, které nyní v soudním řízení vystupují jako osoby zúčastněné na řízení. Tyto osoby také při ústním jednání uplatnily celou řadu námitek, resp. své námitky v písemné podobě předložily při jednání stavebnímu úřadu. *Žalobce se však ústního jednání stavebního úřadu ve věci samé nezúčastnil a žádné námitky proti dělení pozemků do dne konání veřejného ústního jednání neuplatnil*. Své námitky poprvé uplatnil až v odvolání, které podal proti prvostupňovému rozhodnutí stavebního úřadu o dělení pozemků ze dne 12. 3. 2012. Jeho námitky jsou tedy nutně opožděné a při posouzení věci samé k nim žalovaný neměl jakkoliv přihlížet. Pro rozhodnutí správního orgánu byly vzhledem k jednoznačné dikci zákona relevantní toliko včas uplatněné námitky. Žalobce proto nemůže účinně zpochybňovat zákonnost postupu žalovaného a vytýkat mu jako procesní vadu, že se dostatečně nevypořádal s právními námitkami, které ve správním řízení uplatnil opožděně.

K tomu je třeba dodat, že žalobci nenáleželo postavení účastníka územního řízení (viz výše), a proto nebyl oprávněn v daném řízení uplatňovat jakékoliv námitky. Právo podat námitky totiž stavební zákon přiznává toliko účastníkům řízení. Z důvodu nedostatku aktivní věcné legitimace pak nemůže být žalobce se svými námitkami úspěšný ani v řízení před soudem.

Bez ohledu na výše uvedené považuje soud za nutné konstatovat, že i kdyby žalobci náleželo postavení účastníka daného územního řízení a měl v řízení o žalobě proti napadenému rozhodnutí aktivní věcnou legitimaci, nemohl by soud jeho námitkám přisvědčit.

Podjatost úředních osob - pracovníků Magistrátu hl. m. Prahy (ředitele Magistrátu hl. m. Prahy, ing. I. J., ředitelky odboru stavebního Magistrátu hl. m. Prahy a dalších žalobcem jmenovaných pracovníků tohoto odboru) žalobce dovozuje z toho, že se jedná o osoby, jež se bezprostředně podílí na výkonu pravomoci správního orgánu, který je na výsledku řízení jako zástupce jednoho ze žadatelů sám zainteresován. Dle názoru žalobce jsou u těchto osob dány pochybnosti o jejich nepodjatosti s ohledem na jejich zaměstnanecký poměr k Magistrátu hl. m. Prahy, neboť je logické, že budou v řízení hájit zájmy svého zaměstnavatele.

Otázkou podjatosti úředních osob, které jsou v zaměstnaneckém poměru k územnímu samosprávnému celku, se ve své rozhodovací činnosti opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. Za zásadní lze označit usnesení ze dne 20. 11. 2012 č. j. 1 As 89/2010 – 119, v němž rozšířený senát Nejvyššího správního soudu rozhodl, že „*Rozhoduje-li orgán územního samosprávného celku ve správním řízení ve věci, která se týká zájmu tohoto územního samosprávného celku, je důvodem pochyb o nepodjatosti úřední osoby dle § 14 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, její zaměstnanecký poměr k územnímu samosprávnému celku tehdy, je-li z povahy věci či jiných okolností patrné podezření, že v důsledku tohoto zaměstnaneckého poměru by mohl být její postoj k věci ovlivněn i jinými než zákonnými hledisky.*“ Nejvyšší správní soud tedy odmítl koncepci, podle níž by samotná existence zaměstnaneckého poměru úřední osoby, zakládající tzv. „systémové riziko podjatosti“, byla vždy důvodem pro její vyloučení z rozhodování. Rozšířený senát se přiklonil k závěru, že je nutno nalézt takové řešení, které na jedné straně zohlední skutečnost, že „systémové riziko podjatosti“ dané uvedeným zaměstnaneckým poměrem samo o sobě představuje významné potenciální nebezpečí pro nestrannost rozhodování orgánů územních samosprávných celků jako správních orgánů, avšak na druhé straně vezme v úvahu, že zdaleka ne ve všech případech se toto nebezpečí vskutku projeví. Rozšířený senát proto dospěl k závěru, že v případech, kdy rozhoduje úředník územního samosprávného celku ve věci, která se přímo nebo nepřímo týká tohoto celku, není a priori vyloučen z rozhodování pro svoji „systémovou podjatost“, avšak je u něho dáno „systémové riziko podjatosti“, kvůli němuž je třeba otázku jeho případné podjatosti posuzovat se zvýšenou opatrností oproti věcem, které se zájmů územního samosprávného celku nijak nedotýkají. K pochybám o nepodjatosti proto postačí i poměrně nízká míra podezření, neboť existence „systémového rizika podjatosti“ je sama o sobě signálem ke zvýšené opatrnosti a „podezřívavosti“ při posuzování důvodů pro vyloučení úřední osoby z úkonů v řízení. Důvody k uvedenému podezření mohou být dle rozšířeného senátu nejrůznějšího druhu a nelze je specifikovat jinak než obecnými rysy a představitelnými příklady. Bude se jednat o takové skutečnosti, které naznačují, že zde existuje někdo, kdo má zájem na určitém výsledku řízení, v němž se má rozhodovat, a přitom má či může mít schopnost působit na příslušnou úřední osobu prostřednictvím jejího zaměstnaneckého vztahu k územnímu samosprávnému celku. Uvedenými skutečnostmi mohou být například jevy v politické či mediální sféře, jež předcházejí příslušnému správnímu řízení či je doprovázejí a naznačují zvýšený zájem o výsledek řízení ze strany osob schopných ovlivnit jednání územního samosprávného celku jako zaměstnavatele úřední osoby. Příkladem může být zájem politických činitelů či jiných v rámci daného územního samosprávného celku vlivných osob (např. zákulisních aktérů místní politiky či podnikatelských subjektů) na určitém výsledku řízení (např. na tom, aby určitá stavba, činnost apod. byla povolena, anebo naopak nepovolena); takový zájem lze vysledovat například

z různých mediálních vyjádření, předvolebních slibů, konkrétních investičních či jiných obchodních počinů, předchozích snah nasměrovat určité související rozhodovací procesy určitým způsobem apod. Stejně tak uvedenou skutečností může být samotná povaha a podstata rozhodované věci, její kontroverznost či politický význam a s tím spojené zájmy. Zjevně a bez dalšího pak uvedenými skutečnostmi budou podezření z nátlaku či snahy přímo ovlivnit rozhodování příslušné úřední osoby prostřednictvím jejího zaměstnaneckého vztahu. Na druhé straně signálem nadkritické míry „systémového rizika podjatosti“ zpravidla nebude samotný fakt, že rozhodnutí orgánu územního samosprávného celku bude mít dopad na tento celek. Proto např. nebude zpravidla důvodem k pochybám o nepodjatosti úředníka územního samosprávného celku samotná skutečnost, že jím vydané stavební povolení se dotkne majetkových či jiných zájmů obce, v níž bude stavba uskutečněna (typicky tím, že stavba bude zbudována na pozemku obce či na pozemku s obecními pozemky sousedícím), půjde-li o běžné, obecně vzato nekontroverzní a v měřítkách daného územního celku ve své podstatě nevýznamné dotčení.

Žalobce neuvedl žádné relevantní důvody, jež by vyvolávaly podezření o nepodjatosti jím označených úředních osob. Z výše citovaného rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu jednoznačně plyne, že takovým důvodem sám o sobě není jejich zaměstnanecký poměr k hl. m. Praze. Žalobcovo tvrzení, že se v daném případě jedná o případ s politickým významem a zároveň o kontroverzní záměr, soud odmítá jako ničím nepodložené. Jakýkoliv politický zájem na výsledku daného řízení, který by mohl ovlivnit nestrannost rozhodujících úředních osob, je dle náhledu soudu vyloučen s ohledem na zcela zanedbatelnou velikost „oddělované“ části pozemku ve vlastnictví hl. m. Prahy (160 m²). Na „kontroverznost“ záměru pak není možné usuzovat na základě množství námitek či počtu podaných odvolání, zvláště jedná-li se o samostatná odvolání jednotlivců, kteří evidentně jednají ve vzájemné shodě, o čemž svědčí to, že jejich odvolání jsou obsahově téměř totožná. Na samotném dělení předmětných pozemků rozhodně nic kontroverzního spatřovat nelze; ostatně i všichni odvolatelé (včetně žalobce) za kontroverzní považují nikoliv samotné rozdělení předmětných pozemků, ale až následnou hypotetickou výstavbu ze strany společnosti TROJA REAL a.s., která však není předmětem daného řízení. Soud tedy neshledal žádné objektivní okolnosti, které by nasvědčovaly byť i jen nízké míře podezření a pochybností o nestrannosti příslušných úředních osob.

Samotné dělení pozemků, jež bylo předmětem řízení, ani případná následná směna nových pozemků vzniklých dělením mezi žadateli nejsou způsobilé narušit „*stávající, kompozičně dotvořenou, stabilizovanou a ucelenou urbanistickou strukturu daného sídliště.*“ Jak již bylo soudem konstatováno shora, předmětem řízení, jež vyústilo ve vydání napadeného rozhodnutí, není záměr budoucí výstavby v dané lokalitě ze strany společnosti TROJA REAL a.s. Rozhodnutí o dělení pozemku není rozhodnutím, jež by kohokoliv opravňovalo k realizaci výstavby v daném místě, takže s ním ani nelze spojovat údajnou újmu, která by žalobci (či jiným subjektům) případnou budoucí výstavbou v dané lokalitě vznikla. Stavební úřad ani žalovaný proto nebyli při rozhodování v dané věci povinni se touto otázkou zabývat, tj. posuzovat soulad záměru hypotetické budoucí výstavby se žalobcem naznačenými architektonicko-urbanistickými hledisky. Posouzení přípustnosti eventuální výstavby v dané lokalitě bude předmětem samostatného územního a stavebního řízení, které však nejprve musí svou žádostí iniciovat žadatel o realizaci takového záměru. Taktéž otázku náhradní výsadby zeleně bude třeba řešit až v navazujícím řízení, kdy teprve bude zřejmé, že v důsledku zamýšlené výstavby může k nějakému úbytku zeleně dojít.

Co se týče podmínky č. 3 územního rozhodnutí o dělení pozemků, ve které je společnosti TROJA REAL a.s., uložena povinnost vybudovat na odděleném pozemku parc. č.

x novou pěší komunikaci o ploše 160 m² náhradou za rušenou část pěší komunikace nacházející se na oddělovaném pozemku parc. č. x, soud se ztotožňuje s názorem, že splnění této povinnosti lze na jmenované společnosti vyžadovat počínaje dnem nabytí právní moci rozhodnutí o dělení pozemků, ne však dříve, než dojde ke zrušení stávající části pěší komunikace nacházející se na oddělovaném pozemku parc. č. x. Se zřetelem ke zcela totožným rozměrům oddělovaných pozemků je nepochybné, že případně zbudovaná nová pěší komunikace bude způsobilá plnit tytéž funkce jako stávající (rušená) komunikace.

Žalovanému je nutno přisvědčit v tom, že geometrický plán je součástí spisu a žalobce do něj mohl v případě zájmu nahlédnout v průběhu územního řízení či při ústním jednání (pokud by se ho ovšem zúčastnil). V souladu s § 92 odst. 4 stavebního zákona je stavební úřad povinen předat žadateli jedno vyhotovení územního rozhodnutí opatřené záznamem o účinnosti *spolu s ověřenou grafickou přílohou* v měřítku katastrální mapy, ovšem až po nabytí právní moci územního rozhodnutí. Povinnost předat ověřenou grafickou přílohu účastníkům řízení však zákon stavebnímu úřadu neukládá. Žalobce by tedy nemohl důvodně vytýkat stavebnímu úřadu pochybení spočívající v nedoručení přílohy územního rozhodnutí - geometrického plánu, ani kdyby mu náleželo postavení účastníka řízení.

Závěry soudu o nedostatku aktivní věcné legitimace na straně žalobce, o tom, že žalobci z materiálního hlediska vůbec nepřísluší postavení účastníka daného územního řízení, a že žalobce své námitky v průběhu územního řízení uplatnil opožděně, nemohou být nijak ovlivněny argumenty osob zúčastněných na řízení, které proti územnímu rozhodnutí rovněž brojily svým odvoláním. Soud posuzuje zákonnost napadeného rozhodnutí vždy na základě námitek uplatněných žalobcem a shledá-li tyto námitky nedůvodnými, musí žalobu zamítnout bez ohledu na to, že se osoby zúčastněné na řízení se žalobními námitkami ztotožňují, a podporují tak procesní stanovisko žalobce. Jinak řečeno, protože soud shledal žalobní námitky nedůvodnými, musel žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout bez ohledu na to, že osoby zúčastněné na řízení (s výjimkou společnosti TROJA REAL a.s.) rovněž považují napadené rozhodnutí za nezákonné.

Za splnění podmínek zakotvených v ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání (žalobce ani žalovaný nevyjádřili do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým pojednáním věci).

Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

V daném případě soud neuložil osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost a neshledal ani důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by jim mohl přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Proto ve třetím výroku tohoto rozsudku v souladu s § 60 odst. 5 s.ř.s. rozhodl, že osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103

odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. září 2017

JUDr. Ivanka Havlíková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
L. H.